

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, 3
LA CORRESPONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 5 cèntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT DE
LLURS AUTORS. NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY I

BARCELONA, 26 DE JUNY DE 1915

NÚM. 17

En plena Faccia

L'ARRIBADA DEN BLASCO IBAÑEZ

Els carlins amos de la ciutat

Diumenge passat arribà a nostra ciutat l'il·lustre novel·lista don Vicents Blasco Ibañez, i amb tal motiu es donà l'espectacle més vergonyós que havem presenciat, del qual en surt deshonrada Barcelona, la que fou qualificada pel príncep dels ingenis—avui podríem creure que burlescament—de *archivo de la corte*.

Arribà en Blasco Ibañez, i el poder públic, amb tal motiu, es col·locà sots la tutela dels requetès, que manaren i ordenaren que ningú a Barcelona pogués rendir tribut d'admiració a l'il·lustre home de lletres que després d'uns anys d'absència trepitjava altra vegada la terra de la patria.

S'ha vist clar que la vara d'autoritat està en mans dels requetès, aquesta ronya de la societat espanyola que'ns aparta dels pobles civilitzats com si fóssim goços apestats. Els requetès manen i les autoritats, mansament, se'ls sotmeten. Els que deurien ésser vigilats per facciosos són els que exerceixen el poder, i, des de fóra de la llei, vigilen i governen als que dins de la llei es troben i estrictament la compleixen.

Ens trobem en un país que té una Constitució que regulà la seva vida social i política, Constitució que ha engendrat com a filloles una llei d'impremta i una llei de reunió i manifestació. Doncs bé, normalment, sense que a la península s'hagi desenrotllat cap succés que pugui donar motiu als governants per a cometre aquella transgressió del Dret que, irònicament potser, se'n diu legalment suspensió de garanties constitucionals, estant aquestes en ple vigor, tenint el ciutadà la plenitud dels drets que la Constitució i les lleis d'impremta i reunió li confereixen, s'amordaça la premsa, se suspenen mítings i no's permet als

amics i als admiradors d'un literat—o d'un polític, tant se val!—concorrer col·lectivament a rebre'l quan arriba en visita de cortesia en aquesta noble terra, ni homenatjar-lo després apaciblement seguts a l'entorn d'una taula.

I és que aquí, al revés de tots els altres països que tenen un recte concepte de la vida normal del dret, les llibertats s'han promulgades precisament per a apunyar la llibertat. Solament aixís es comprèn que'ls qui renequen de la Constitució i de tota mena de lleis reguladores de la llibertat dels ciutadans siguin els que, a l'ampar de les autoritats que deurien fer-les respectar, no ja en sa lletra, sinó en l'esperit que les informa, se'n prevalguin per a trepitjar el dret dels qui no opinen com ells.

Però hi ha un altre aspecte de la qüestió. I és el de que'l poble no sols no pot exercitar sos drets directament, sinó que ni sisquera li és permès que'ls seus representants parlin per ell. Perquè tots aquests atropells, tots aquests constants *liarse la manta a la cabeza* es realitzen, per part del poder executiu, tenint tancat el Parlament. Es a dir que quan el poble més necessita de la fiscalització de la tasca que'l govern realitza és quan aquest, mantenint tancat el Parlament, converteix el règim democràtic constitucional en una burla i en una ridícula ficció.

Realment no podíem descendir ja més avall els de 1909...

Mentres humilment callem, mentres respectuosos obeam les ordres que dictatorialment són donades des dels ministeris, els d'enfront s'aprofiten de la nostra prudència—feblesa aparent—per a convertir-se en amos del carrer.

La culpa, doncs, és nostra. Ara paguem dos anys de política acomodaticia, dos anys d'haver posat sordina als nostres entusiasmes, dos anys d'estar bé amb la Lliga—que, en realitat ho paga molt bé,—dos anys de callar, i aguantar, i pendre paciència. La pau de Barcelona ens té en estat de catalepsia: semblem gallines imantades davant d'una ratlla blanca feta amb guix damunt la post d'una taula. No pensem, no sentim, no estimem... De continuar aixís, val més plegar d'una vegada!

Quan els nostres bastons estàn quiets, les brownings dels requetès fendeixen l'aire de la nostra ciutat. I la ronya es va extenent de tal manera, que quan voldrem posar-hi remei potser no hi siguem a temps.

Amunt els cors! El carrer era nostre i tenim de reconquerir-lo! Avui, amb uns quants cops d'escombra n'hi haurà prou. Demà potser costi sang el fer-nos senyors de lo que'ns pertoca.

Enlaire, doncs, els garrots, per a lliurar Barcelona d'aquesta vergonya dels requetès, escarni i befa de Catalunya, *terra poblada de lleialtat!*

Sobre la constitució d'un Govern Nacional

Opinió de Lerroux

La revista *España* obrí una enquesta respecte a la oportunitat de la constitució en nostre país d'un govern nacional, a semblança dels que altres nacions s'han donat davant del conflicte que avui assola el món. Divereses personalitats de la política han contestat a la consulta formulada pel periòdic madrileny. Nostre il·lustre quefe, don Alexandre Lerroux, ha manifestat lo següent:

«Por tratarse de *España*, que me inspira tanta simpatía, falto a mi costumbre y contesto brevemente a las interesantes cuestiones que me plantea.

»Primera cuestión: No considero necesaria ni conveniente la constitución de un *gobierno nacional*, sino en el caso de que el país, dándose cuenta del inmenso peligro que amenaza su presente y su porvenir, sacudiese su atonía y se decidiese a intervenir resueltamente,

GRANS TRIOMFS DELS CICLES MARTÍ A HOSTALRIC

12 JULIOL 1914 I 23 MAIG
1915, SEGÓN ANY, SEMPRE

1.^{ER} ISIDRE ESTEVE
SOBRE

CICLE MARTÍ

amb pneumàtic

KLEIN

Carrer de la Princesa, número 87 - BARCELONA